

AVUI, divendres, 22 de maig del 1981

De banderes

L'acabament de la primera guerra mundial, l'any 1918, amb la victòria dels aliats, provocà esclats d'alegria popular. Els catalans de la ciutat argentina de Mendoza, als peus de la imponent serralada dels Andes, sortiren decidits al carrer i, amb entusiasme inenarrable, s'afegiren a la gran manifestació que improvisaren les col·lectivitats dels països vencedors i aliadòfils en general, just en saber-se que havia estat firmat l'armistici, l'11 de novembre d'aquell any.

Tothom hi anà amb banderes dels diversos països i amb vehicles guarnits. Els catalans, és clar, feien onejar una gran bandera catalana i es feien acompanyar d'un automòbil on hi havia la bandera argentina i set o vuit de catalanes. Fou una jornada lluminosa i plena d'alegria i de sa patriotisme. Pel camí, els catalans eren saludats amb ovacions immenses i no mancaren els crits de «Visca Catalunya lliure!» i «Visca la República Catalana!» Un bell jorn en aquella primavera argentina, amb himnes i cants.

Al vespre, però, la cosa començà a complicar-se. En el cèntric bar El Bar-

quinazo es bevia i es cantava. Una veu italiana aprofità el millor moment i cridà: «Viva Catalunya lliure!», contestat amb un «Viva!» eixordador. Un conegut andalús replicà, fort, amb un «Viva España!» que ningú no recollí. Remarquem, de passada, que la colònia espanyola no s'havia manifestat gaire aliadòfila... L'andalús repetí el crit, amb una botella a la mà i amb actitud amenaçadora. Bona la va fer!

L'home acabà a l'assistència pública i l'incident provocà una ràpida reunió d'espanyols, els quals arribaren a l'acord que hi hauria sang si en la manifestació solemne que es preparava per al diumenge vinent hi anava la bandera catalana. Assabentat d'això, el cap de la policia ho comunicà al comitè interaliat organitzador. A la tarda del dia següent, el comitè celebrà una reunió en ple, en presència del cap de la policia i una comissió del Centre Català.

El cap de la policia de Mendoza hi anà amb guants blancs, però amb actitud inflexible. Començà per reconèixer que el Centre Català era l'entitat més culta de la ciutat, però els pregà que no traguessin llur bandera i ensems arries-

sar-la que flamejava, sola i lliure, al casal. Fou un advocat italià que argumentà a favor dels catalans. Amb les lleis a la mà, bo i demanant a l'autoritat que deixes de pressionar-los. En va.

Aleshores, els catalans intervingueren per dir que seria millor deixar els problemes i que acceptaven no anar-hi amb bandera: calia que es mantingués l'alegria, sense conflictivitats. Però s'alçà un anglès de màxima representativitat i, amb to solemne, proposà que, com que —digué— en la gran manifestació no hi podria anar, com sempre, la sagrada ensenya de la liberalíssima Catalunya que es realitzés el gran acte públic sense altra bandera que l'argentina...

L'emoció dels catalans era immensa en constatar l'afecte de totes les col·lectivitats allí representades i que estaven decidides a acceptar aquesta generosa iniciativa. Declinaren, però, tanta deferència. I s'obrí camí la solució que va prevaler: la gran manifestació aniria presidida per una colossal bandera —diu la notícia— de cinquanta per quatre metres, confeccionada amb els colors de totes les ensenyes aliades. I amb els de l'ensenya catalana, és clar.

Una nodrida columna de catalans hi assistí. Portaven com a distintiu una bandereta catalana. Després, encara, es féu una gran edició d'unes tires amb els colors nacionals de Catalunya, engomades, d'ús pràctic, les quals foren distribuïdes a totes les cases de comerç de la capital de ponent argentina.

El número 30 de la revista «Ressorgiment» de Buenos Aires, publicada el mes de gener de l'any 1919, d'on treiem tota aquesta informació, parla també d'altres incidències. I el tema de les banderes, reapareixerà encara: per exemple, en els números de juliol del 1922 i novembre del 1926. Però ho deixem, bo i retent emocionat homenatge de gratitud a aquella colossal i exemplar bandera de solidaritat internacional.

Victor Castells

ció o bé trafica en drogues, pot arribar a gaudir d'un lloc respectable dins la societat; en canvi, els hippies, que ens comminen a fer l'amor i a no fer la guerra, són bescantats, perseguits i corromputs per aquells mateixos respectables ciutadans.

I podria prosseguir, però ja em balla la bala. Obro els ulls i veig una mena d'éssers, que no sé si són persones o si són simis, els quals em miren encuriosits a través d'uns barrots gruixuts, que es dreuen al meu davant, per bé que no sabria dir si jo sóc dins i ells són fora, o si és a l'inrevés...

I així m'estic... I començo de pensar que no pot ser que passin totes aquestes coses al món, que tot això només pot ser imaginat per la ment desballestada d'un foll...

Jordi Arbonès

Capgiraments

Avi m'he despertat amb la sensació de no saber ben bé qui sóc. No sé si sóc un home o una dona o un androgin; si sóc blanc o negre o groc; si sóc bo o dolent o ni una cosa ni l'altra; si m'agrada la música o no m'agrada; si sóc català o espanyol, o potser zulu; si vaig ben vestit o mal vestit, o bé despullat; tampoc no sé on tinc la mà dreta i on l'esquerra. Per bé que em fa l'efecte que estic ajagut, no sabria dir si ho estic en posició horitzontal o bé vertical; no sé tampoc, on és a dalt i on és a baix...

I mentre m'estic així, sense saber on sóc, amb els ulls encara clucs, miro d'esbrinar les causes que m'han dut a aquest estat. M'adono que, d'un temps ençà, una sèrie de fets han anat calant fons dins la meua consciència. Potser tot va començar amb la moda «unisex», aneu a saber, o quan un dia que vaig fer relació amb una flàvia trempadora, després, en passar a l'etapa eròtica, per dir-ho d'alguna manera, vaig descobrir, astorat, que la mansa era un mascler, per dir-ho també d'alguna manera. O potser la cosa té més beta i arrenca de quan allò de la «cruzada», en què ens van dir que ens havien alliberat dels «rojos» i l'endemà, de tan lliures com érem, ja ni podíem parlar en res més que no fos en «cristiano». O potser em ve de totes aquestes coses que s'esdevenen ara: un dia ens donen una autonomia, una autonomia passada per aigua, com els ous, i aleshores som una nació, el català és idioma oficial i sembla que tot anirà bé i farem xerinxola i beurem xampany... Ah, però, l'endemà, catacrac, ja t'han fumut una garrotada, i aleshores ho volen «armonitzar» tot, i ja no som una nació, el «cristiano» torna a tenir preeminència sobre el català... o sigui que, «quan creus que ja s'acaba, torna a començar», com fa la cançó, perquè hi ha uns senyors que se senten discriminats, ultratjats i víctimes

d'un genocidi quan hom se'ls adreça en català a Catalunya, perquè ells diuen que no l'entenen tot i haver residit en la nostra (?) terra durant qui-sap-lo.

Encara no goso obrir els ulls i penso que hi ha moltes coses per aquests mons de Déu que poden ser la causa d'aquest mal que ara pateixo. Com ara aquesta guerra del Líban, on ningú no sap ben bé per què s'està lluitant. O la cruenta guerra d'El Salvador... O tots aquests salvadors de pàtries, que de les dictadures en diuen democràcies, i de l'esclavatge, llibertat, que imposen la censura mentre proclamen l'imperi de la llibertat d'expressió; que no tenen escrípol a torturar, matar, engarjolar pacífics ciutadans amb l'excusa de combatre el terrorisme i tullen de subversius els defensors dels drets humans o els qui lluiten per l'alliberació nacional del seu país; o que, si et distreus, ja se t'han ficat al Parlament, amb la calavera de plom (gràcies, García Lorca!), i comencen a disparar trets al sostre i a brammar com uns energümens per tal d'acollonir els representants del poble i pispar-los el poder. O aquells qui, ben peixats, tot vetllant per la salvació de les ànimes dels rics, ens demanen que acceptem amb resignació la fam, la misèria, l'explotació de l'home per l'home durant l'estada a la terra, perquè així ens guanyarem el regne del cel.

I és així com es van capgirant les coses: l'assassí esdevé víctima quan és ajusticiat, i la víctima esdevé assassí quan ajusticia; l'home que mata un altre home és un criminal, i el soldat que mata centenars o milers d'homes és un heroi; aquell qui fa donacions a institucions de bé públic és un benefactor de la humanitat, malgrat que els diners siguin part de les utilitats d'una fàbrica de material de guerra o que els seus obrers es morin de fam; aquell qui explota la pornografia, el joc, la prostitu-